

Paluu Aaverannan seikkailuihin!

KAMMOVARJO

THOMAS
TAYLOR

WSOY

KAMMOVARJO

THOMAS TAYLOR

Suomentanut Jaana Kapari-Jatta

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Shadowghast

First published 2021 by Walker Books Ltd
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Text and interior illustrations © 2021 Thomas Taylor
Cover illustrations © 2021 George Ermos

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted or stored in an information retrieval system in any
form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including
photocopying, taping and recording, without prior written
permission from the publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja WSOY 2021
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44747-5

Painettu EU:ssa

Benjylle — *T.T.*

AAVEEN RANTA

Aallonmurtaja

KARTTA -AAVERANTA-

M E R I S A V U

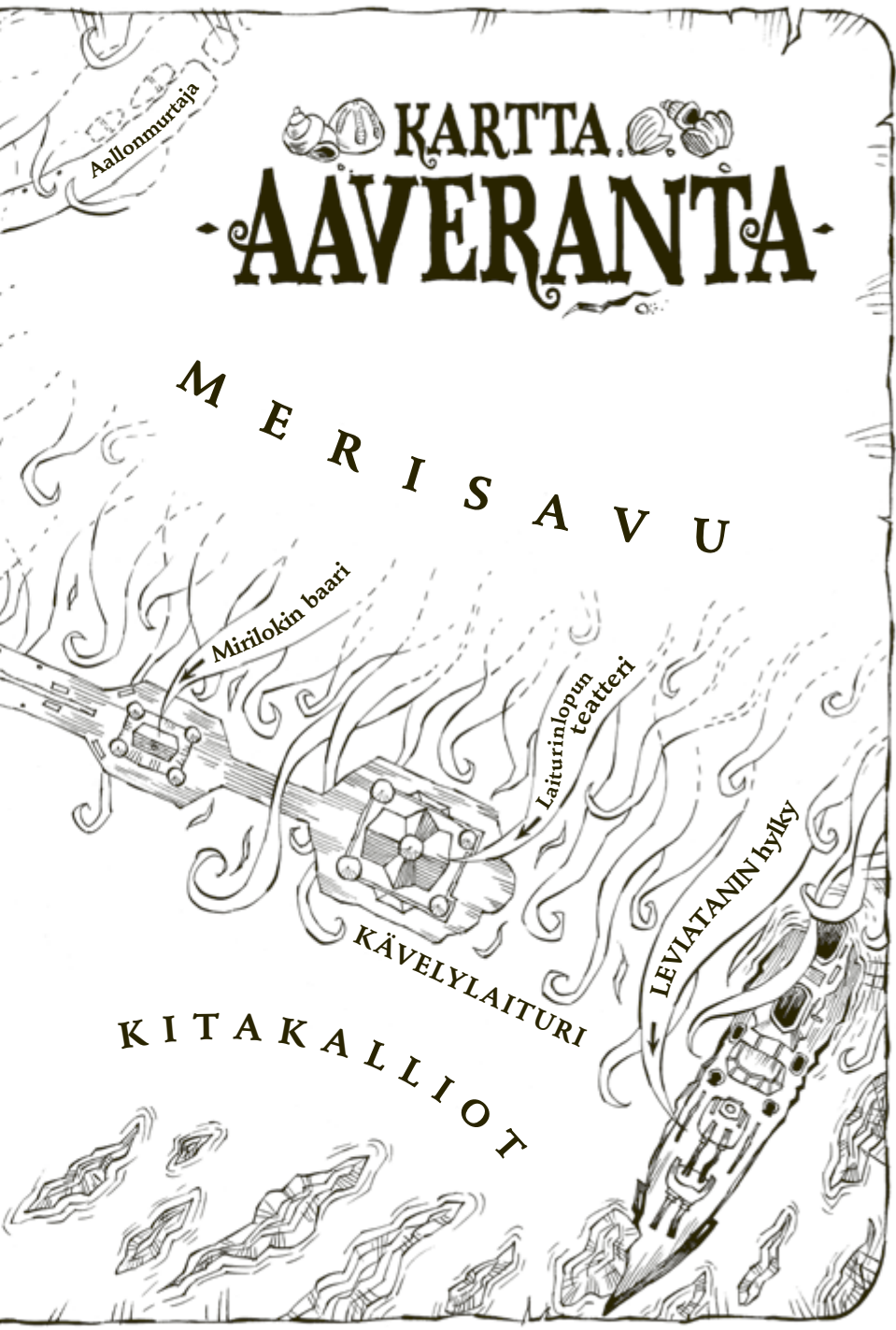
Mirilokin baari

Laiturinlopun teatteri

LEVIATANIN hylky

KÄVELYLAITURI

KITAKALLIOT

SISÄLLYS

Halloweenin aatto	13
Syntymäpäivän aamiainen	17
Herra Harlekiini	23
Savua Ja peilejä	33
Caliastra	42
Orvokki	50
Merenapina kavahtaa	58
Hienostunut naamio	66
Öinen vieras	73
Ruhjesydänkynttilät	80
Jotain ikkunassa	87
Nukkemestari	96
Riippulukkoja ja sorkkarautoja	107
Ei ranskalaisia kenellekään	114
Pelihalli	121
Asioita tyhjistä	127
Prestokadabra!	136
Lohikäärme kiemuralla	144
Harhanäkyjä	150
Vapaaehtoinen	157
Hivenen jallitettu	163
Kerakko	171
Salakamari	177
Sebastian ankeriaan kootut teokset	182

Unohtunut hattu	190
Tyhjyys	197
Alireitti	205
Valo ja pimeys	214
Johtotähti	221
Kammoja ja liiroja	229
Kellariarestissa	235
Pönttöpää ja pahvimaha	242
Löytötavaratoimiston taistelu	248
Kissanavi	255
Lupaus	262
Tohtori Thalassi	271
Pikkelöityä sitrusta	279
Taikurin apulainen	287
Karseita klovneja	292
Varjoton	298
Kissankulmia ja kirjanmerkkejä	304
Ihmetys taattu!	311
Kammoyö	318
Nappeja ja kekäleitä	324
Missä on savua...	333
Tuhkaa ja jälkipuintia	341
Yllättävä tarjous	350

HALLOWEENIN AATTO

MUISTATKO ENSIMMÄISEN KAMMOYÖSI?

Ensimmäisen kerran kun näit Aaverannan oman halloween-esityksen?

Ensimmäisen kerran, kun menit kävelylaiturille ystäväsi ja perheesi kanssa ja painauduit heitä vasten koleana iltana – ruhjesydänkynttilöiden hohteessa – ja odotit, että taikuudet alkavat?

Ehkä isä kantoi sinut sinne harteillaan ja sinulla oli toisessa kädessä toffeeomena ja toisessa tähtisadetikku? Tai ehkä kurkistelit äitisi lämpöisen takin alta, kun nukkemestari sytytti lyhdyn.

Muistatko miten räpyttelit silmiäsi aavemaisen valon säteessä?

Muistatko miten oudot katkut kutittelivat nenääsi?

Muistatko miten henkäisit ihmeissäsi, kun teatterilaisen kädet loihitivat varjonukkeja – muotoja ja harhoja, jotka luikkivat, hyppivät ja heiluivat yläpuolellasi savuisessa syysilmassa?

Entä näitkö sen?

Näitkö vilaukselta sen *ylimääräisen* varjon – sen, jota esiintyjän taidokkaat sormet eivät luoneet?

Varjon, jota mikään ei luonut?

Vänkyrän hahmon, joka vehtasi lyhdyn valokeilan reunamilla eikä koskaan – kun käännyt katsomaan – ollut ihan siellä, missä luulit, mutta aina lähellä jahtaamassa, piinaamassa esiintyjän varjonukkeja, *sieppaamassa* niitä yhden toisensa perään, kunnes esitys oli ohi.

Ja savu kiemursi ja hävisi.

Ja äkkiä varjot olivat poissa.

Eikä mitään muuta kuulunut enää kuin lyhdyn pihinä, laiturin natina ja aavan meren vellonta.

No? Muistatko sinä?

Näitkö Kammovarjon?

Mutta mitä minä puhun?

Tietenkään et nähnyt!

Et ole luultavasti ikinä edes kuullut Kammoyöstä tai ruhjesydänkynttilöistä tai koko jutusta.

Paitsi siis jos olet ollut ennenkin Aaverannassa ja kysellyt liikaa. Mutta siinäkin tapauksessa olet luultavasti

unohtanut oudon perintemme, joka tosiaan osuu juuri siihen yöhön, jonka muu maailma tuntee halloweenina. Useimpien muiden tavoin sinäkin luultavasti kaivertelet kurpitsoja ja värkkäät karkki tai kepponen -asuasi niin ettet ennätä kiinnittää huomiota pienen merenrantakaupungin hassuihin vanhoihin tapoihin. Esität niin kovasti uskovasi peikkoihin ja kummituksiin, ettet ehdi välittää yhdestä pahan hengen tarusta, joka saattaa hyvinkin olla totta.

Eikä siinä mitään.

Sinun kannaltasi.

Mutta jos asuisit Aaverannassa, näkisit asian toisin. Jos olisit täällä silloin kun kesän turistit ovat lähteneet ja rantahuvitusten karkkiväriset kyltit haalistuneet talven pimeyteen, tietäisit. Sinäkin kiiruhtaisit myrskyisillä kaduilla hieman nopeammin, kun päivät lyhenevät ja varjot pitenevät. Ja kun lokakuu viimein koittaisi, sinäkin sytyttäisit turvaksesi ruhjesydänkynttilän.

Kaiken varalta.

Sen varalta, että tänä vuonna Kammoyö unohtuisi eikä kukaan sytyttäisi kävelylaiturille lyhtyä lohtiakseen varjonukkeja uhriksi pimeydelle. Sillä sanotaan, että jos niin kävisi, Kammovarjo – loukkauksesta raivostuneena – alkaisi niiden sijaan jahdata elävien varjoja.

Mutta näen että hymyilet.

Luulet yhä, että Kammovarjo on pelkkää pöhköä taikauskoa.

Pelkkää valon leikkiä.

Muista kuitenkin tämä: jokaisen tarinan ytimessä on totuuden kipinä. Ja kun aurinko laskee ja sinä juokset tähän aikaan vuodesta varjoista Aaverannan tummuville kaduille, kipinä – vaikka miten pieni – saattaa joskus riittää.

Paitsi jos valon leikki onkin pimeyden leikkiä.

SYNTYMÄPÄIVÄN AAMIAINEN

JOTKUT SANATHAN TUNTUVAT kuuluvan yhteen. Niin kuin *taika* ja *lyhty* tai *outo* ja *varjo* tai *takkatuli* ja *tarina*. Mutta juuri nyt aamun valossa ja hotellin ruokasalin lämmössä mitkään sanat eivät tunnu kuuluvan ihan niin hyvin yhteen kuin *lämmin* ja *voideltu* ja *paahottleipä*.

Ja tiedoksesi. Mitä aamiaisiin tulee, minä, Herbert Sitrus – Hotelli Vanhan Nautiluksen löytötavaratoimiston hoitaja – olen eräänlainen asiantuntija. Siksi piileskelen nyt jättikokoisen saniaisruukun takana nenä painuksissa ruokasalin lasiseinää vasten, kun keittiöhenkilökunta lastaa sivupöydälle tarjotinkaupalla herkkuja, ja asiantunnen niin kovasti kuin pystyn.

Tänään on erikoispäivä ja silmiäni eteen levittäytyy

kaikkien aamiaisten äiti, joka lehahtelee sieraimiini ja saa ikeneni kihelmöimään.

Etkö usko? No, tule ja paina nenäsi ikkunaan omani viereen ja katso itse: kasapäin tiriseviä makkaroita, keko-kaupalla pekoniivipaleita, isoja kumpuja rapeita, kuumia paistinperunoita. Kananmunia: valkuaiset läpikypsiä, keltuaiset valmiina valumaan, tai kuohkean ja täydellisen pippuriseksi vatkattua kokkeliä; hunajalla siveltyjä herkku-sieniä, käristettyjä tomaatteja ja tulikuumia haudutettuja papuja; paahtoleipää: paistettua tai paahdettua ja voideltua (nam!); koreittain vastapaistettuja, kullanvärisiä, murenevia mannermaisia leivonnaisia; vohveleita ja vaahterasiirappia; aamiaismunkkeja, joiden päällä kiiltelee sokeri ja sisällä odottaa keittiömestarin erikoisvadelmahillo.

Ja kaiken keskellä kohoa korkealle pöytähopeiden, sirojen luuposliiniastioiden ja antiikkisten veitsien ja haarukoiden yläpuolelle valtaisa kristallikulho ääriään myöten täynnä juhlavaa ja loisteliasta sherrytorttua, jonka päällä on yksi ainokainen glaseerattu kirsikka.

Ei ihme, että lasi alkaa kohdaltani huurustua! Varmaan sinunkin kohdaltasi.

Tänään on nimittäin lady Krakenin syntymäpäivä. Ja lady Kraken, eli Hotelli Vanhan Nautiluksen omistaja, on jo kauan sitten määrännyt, että hänen syntymäpäivänään tarjoillaan erikoisaamiainen ja koko – koko – hotellin henkilökunta kutsutaan syömään.

Lady ei tietenkään itse ole läsnä. Hän ei ole nykyään koskaan läsnä, ei enää kun hänestä on tullut erakko. Mutta kun hänen oma aamiaisensa – yksi kovaksi keitetty kananmuna ja sormustimellinen jauhettua kuminaa – on kannettu kiiltävän hopeakuvun alla kuudenteen kerrokseen ja tarjoiltu siellä yksityistiloissa pienen mustan kahvikupillisen kera, me muut saamme käydä käsiksi.

Ainakin periaatteessa saamme. Tässä on kuitenkin ongelma...

»Vauhtia nyt!» kuuluu herra Nilviäisen äreä ääni, kun hän taputtaa tahmeita käsiään käskevästi. »Hoidetaan tämä alta pois. Mitä pikemmin pääsette takaisin töihin, sitä parempi.»

Ja minä sukellan lasiseinän sokkelin taakse piiloon, kun hän marssii ruokasalin poikki nykien viiksiään pekonin ja leivonnaisten odotuksessa. On näet niin, että vaikka lady Kraken tarjoaa päivän aamiaisen kaikille, hotellinjohtaja herra Nilviäinen päättää, kuka syö ensin.

Ja viime...

»Pelkäätkö, että jäät ilman?» naisen ääni kysyy takaani ja minä hätkähdän. Hotellivieras on kai nähnyt minun piileskelevän saniaisissa! Minun pitäisi kääntyä katsomaan, tarvitseeko vieras jotain, mutta en saa katsettani irti ruokasalista, missä aamiaistilanne kehittyi huolestuttavasti.

Herra Nilviäinen on istunut parhaaseen pöytään ja viittilöi tarjoilijoita pinoamaan lautaselleen makkaroita ja munia. Ravintolatilán kauemmassa päässä huone-siivoajat, joiden vuoro on seuraavaksi, asettautuvat jo nälkäiseen jonoon.

»No, viime vuonna en saanut mitään!» vastaan sille, joka on takanani. »Enkä sitä edellisenä. Alkaa olla jo perinne, etten minä saa mitään lady Krakenin syntymä-päivääamiaisesta.»

»Voi», ääni sanoo. »Sepä surullista.»

»No, *saatan* saada voisarven», tunnustan, kun näen tarjoilijan latovan kolme muhkeaa leivonnaista hotellinjohtajan kyynänpään viereen. »Jos niitä jää. Mutta vasta kun se on ensin maannut jossain päivän tai pari ja muuttunut ummehtuneeksi ja sitkeäksi.»

»Tämä vuosi on erilainen, Herbie», ääni sanoo. Ja ääni on ihana, kuin tummaa hunajaa, ja se saa niskani kihelmöimään. »Ihan varmasti.»

Tunnen käden ojentavan hivenen lakkiani ja taputtavan sitten minua hartialle.

Ja minä jähmetyn.

Aamiaistuoksut ovat väistyneet ja antaneet tilaa häivälle hajuvettä, joka sekin on poissa ennen kuin ehdin kunnolla haistaa. Minulle jää halu haistaa tuo tuoksu uudestaan. Lopulta käännyn ympäri nähdäkseni, kenen kanssa puhun, mutta takanani ei ole muuta kuin sen

saniaisen lehti, jonka seassa piileskelen. Sotkeennun ärsyttävästi kasviin ennen kuin pääsen aulaan katsomaan, kuka nainen oli.

Vastaanottotiskillä on ihmisiä kirjoittautumassa hotelliin. Tukeva punanaamainen mies huopahattu päässään saa juuri useita huoneavaimia hotellin vastaanottovirkailija Pihka Grissiltä, kun taas kaksi pitkää, päästä varpasiin mustaan pukeutunutta miestä seisoo hattumiehen takana runsaiden laatikoiden ja laukkujen kera. Kukaan heistä ei vaikuta ihanaääniseltä hajuvesityypiltä, mutta heidän takanaan on neljäs hahmo.

Nainen seisoo pronssihissin vieressä selin minuun. Hän on pitkä ja hoikka, hänen hiuksensa ovat korpimustat ja hänellä on musta kirjailtu takki, joka taittaa erikoisesti valoa. Huomaan toivovani, että nainen kääntyisi ympäri, mutta hän ei käänny.

Sitten tapahtuu jotain outoa.

Pilvet raottuvat Aaverannan yllä ja auringon kultaiset säteet tulvehtivat yhdestä korkeasta ikkunasta sisään ja osuvat ryhmään.

Ja minä näen...

Jotain!

Jotain väärää näkymässä, siinä miten valo lankeaa tai miten varjot heittyvät tai...

Hieron ja räpyttelen silmiäni ja yritän tarkentaa outoon ilmiöön, mutta juuri silloin hissi saapuu ja korp-

pihiuksinen nainen astuu siihen. Hissin ovi sulkeutuu ja he ovat poissa.

Hieron taas silmiäni. Ehkä olen tulossa vähän hulluksi aamiaisen puutteen vuoksi.

En kuitenkaan saa korppihiuksista naista mielestäni.

Kuka hän on? Mitä hän tarkoitti?

Ja – kysyn ääneen: »Mistä hän tiesi nimeni?»

KUN PÄIVÄT LYHENEVÄT JA VARJOT PITENEVÄT...

Aaverannassa valmistaudutaan syksyisen Kammo-
yön juhlintaan, kun kummallinen teatteriryhmä
saapuu Hotelli Vanhaan Nautilukseen.

Pian Aaveen kirja-apteekin omistaja katoaa
mystisesti, Herbertin ja Orvokin ystävyys joutuu
koetukselle eikä legendaarinen Kammovarjo
tunnukaan enää pelkältä kauhutarinalta.

Keitä salaperäiset vieraat todellisuudessa ovat?
Mitä salaisuuksia kätkeytyy kaupungin alle?
Entä ehtivätkö Herbert ja Orvokki selvittää
varjoihin kätkeytyvät mysteerit, ennen kuin
pimeys nielaisee koko kaupungin?

Aaverannan maailma
on täynnä tarinoita,
salaisuuksia ja legendoja,
jotka ovat todellisempia
kuin uskoisikaan.

Kammovarjo on kaikenikäisille
lukijoille suunnatun sarjan
kolmas osa, ja sen on
suomentanut sanataituri
Jaana Kapari-Jatta.

9 789510 447475

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44747-5